

Pogreb.

opotovala je po železnici vesela družba, a posebno se je nek gospodič zabaval z odlično gospo, ki je sedela njemu nasproti. Vsi so uprli svoje oči v to dvojico in slišali sledeči razgovor:

Gospodič: „Jaz sem bil in bodem vedno velik sovražnik vseh cerkvenih obredov, in kadar umrjem, želel bi, da me pokopljejo brez vsakega cerkvenega obreda.“ —

Gospa reče: „Lepó, videla sem tudi vže sama tak pogreb in tega še ni dolgo.“ —

Gospodič zeló radoveden, seže ji takój v besedo, rekoč: „Gospá, da veste kako me to zanima; prosim vas torej, povejte mi ves dogodek.“ —

„Dobro,“ reče gospa, „poslušajte torej, povedati vam hočem vse.“

„Bila sem pretečeni teden obiskat svojo prijateljico, ki živi na kmetih. Prijateljica mi pripoveduje, da je v hiši zbolel jeden njenih lišnih prebivalcev. Vsi so bili žalostni, posebno pa otroci, ki so bolnika zeló radi imeli in se z njim prav pogostoma zabávali. Približal se je konec njegovemu življenju.“ —

Gospodič naglo vpraša: „Ali niso poslali po duhovna?“

Gospa: „Nè; bolnik ni nikdar občeval z nobenim duhovnom, pa ga tudi ni potreboval.“

„In kakšen je bil pogreb?“ vpraša radovedno gospodič.

Gospa: „Lep, prav lep! Vsa družina je bila za pogrebom, in ko so pokojnika položili v jamo, pristopil je hišni gospodar in žalostno vzdihnil: Oh, ubogi moj Hektor! bil si mi vedno zvest pes pri hiši, in zdaj je tudi tebe nestalo. Počivaj mirno pod tem drevesom na našem vrtu!“

Ko je gospa svoj govor končala, zakrohotala se je vesela družba na ves glas, a naš gospodič se je osramočen pomaknil v kot.

B.

Prirodopisno-natoroznansko polje.

Štorklja.

(Slika iz narave.)

prvo vzpomládno sapico, ko se polje in log oblačita v novo, lepo zeleno oblačilo, ko po prekôpih in osojnih bregovih zvoné snežno-beli zvončki in trobijo rumene trobentice, ko se ob rahlo žuborečem potoku razevita vrbov grm, prikaže se v sinjih zračnih višavah štorklja ter se v širokih kolobarjih spušča na streho, kder ima svoje gnezdo.

In kako veselje, kaka radost zavlada mej bosopêto vaško mladino, kadar zagleda to zvesto človeško tovarišico. Veselo kričé in jo pozdravljajo, pojóč:

„Roda, roda, roda!
Štrk, štrk, štrk!
Zlati strije brez brk,
Daj nam zlata, zlata!“

In zakaj tako veselje med otroci? Zató, ker vedó da bode dolgočasna zima napósled vender pobrala svoja kopita ter se umáknila prekrasni vzpomladi, katero so vže takó težko pričakovali.

A ne samó brezskrbni otroci, tudi kmetovalec se veseli štokljinega prihoda, ker mu je všeč njeno pametno vedenje, njena čistoba in njena velika skrb za mladiče. Štoklja prinese srečo in zadovoljnost pod sreho, kamor se naseli. A gorjé, ako bi se ji kdo predrznil, kaj žalega storiti, gnezdo razdreti ali še celó mladiče vzeti: treščilo bi v hišo, da bi do tal pogorela, in Bog si ga védi kaj bi se še vse zgodilo. Takó uči bábrica svoje vnučke, ki jo sevéda prav pazno poslušajo.

Štoklja je povsod znana, priljubljena in z veseljem vzprejeta ptica. Pa, saj je tudi res lepa žival to! Le poglejte jo, kadar se sprehaja po senožetih! Kako oprezno prestavlja svoji dolgi nogi, obuti v ozki, rdeči nogavici! Na njih se veličastno ziblje truplo, ki je oblečeno v belo, vedno čisto suknjico. Vrh dolgega, zakrivljenega vratú se ponosno ziblje glava z lepo, snežnobelo perjánico. Iz mehkega perja gleda dvoje rujavih očij, obrobljenih s črnim vencem. —

Ko čez nekoliko dnij prižene tudi samico želja po domovini z vročega juga, začneta znašati primerno gradivo za gnezdo. Od prvega solnčega svita do trde noči se trudita in potita pridna delavca, da bi pripravila mehko posteljico svojemu bodočemu zarodu. Pomenljivo s kljunom klepetaje se posvetujeta in ugibljeta, kako bi se dalo gnezdo bolje narediti: kakó velika bodi kotanja, s čim jo bo treba nastljati. In kako umno jo izdelujeta! Ko nanosita vej in suhega dračja na kùp, naredita v sredi dosti prostorno kotanjo ter jo obložita z bičjem, perjem in drugo mehko šaro. Za teden dnij je delo končano, kar z glasnim klepetanjem naznanjata svojim tovarišicam.

Toda sedàj se začnó za obá résnejši časi. Treba je valiti in to seveda niso majhne skrbi. Dan za dnevom, noč za nočjó mirno žedi samica na nadepolnih jajcih. Samó časi se gre nekoliko okrepcat, a nikoli se ne sme preveč zakasnití, da ji tatinska podlasica ne uniči najlepše nade. V tem, ko ona skrbno sedi na jajcih in jih greje s svojo gorkoto, da bi čim preje upihala v njih iskrico življenja, donaša ji samec hrane ter jo zabava s svojim umétnim letanjem. — To vam je kričanja gori na slamnati strehi, ko konci četrtega tedna pričivkajo iz jajec goli mladiči! Sedàj stoprav se pričnó trudapolni časi; štiri zmirom lačne požeruhe preskrbljevati s potrebno hrano, to pač ni kar takó. Od zôre do mraka se trudita skrbna roditelja, obá imata čez glavo skrbij za nežni mladi zárod. Hej, to vam je vriščanja, kadar jim prineseta živeža! Vsi imajo nenasitna grla široko odprta in nestrpljivo čakajo, kdaj jim bode kaj zdrčalo v lačni želodček. Veliko se morata prizadevati roditelja, predno jih naučita jesti in letati. Od početka si ne upajo daleč, a sčasoma se navadijo, iskati si hrane, ter se ločijo od starišev.

* * *

Najlepši čas za štokljo je zgodnjega poletnega jutra. Ko še temà pokriva zemljo, zbudi se iz svojega lehnega spanja, striplje s kreljuti, zaklopoče, da bi vzbudila svoje še sladko speče tovarišice ter si pogladi razmršeno perje. Želodec se ji vže močno oglašá. Razpné torej svoji široki peroti ter glasno plahutajoč zapusti svoje gorko ležišče. Sprva le počasi s peroti mahajoč reže sveži zrak, in

ko doseže neko višino, plava, ne da bi mignila s peroti. Mirno pluje dalje in opazuje širni svet pod seboj, kde bi se dobilo kaj za njen želodec. V velikih krogih se začne spuščati v goščavo, katero je zapazila globoko pod seboj. Zmirom manjše in manjše kroge dela, kar potegne kreljuti k sebi in lahko prileti na breg potoka, ki se mej vrbovjem in olševjem vije skozi goščavo. Žabe, ki so se solnčile na bregu, prestrašene poskačejo v vodo. Hè, kako mičejo štokljlo brezskrbne ribice, katere švigajo po potoku sèm ter tjà ter se veselo poganjajo za mušicami iz vode. Oprezno stopi v vodo, da bi jih ne preplašila. Le pogledjte jo, kako mirno stoji na svojih dolgih nogah v plitvi strugi! Liki v zemljo zabit kól stoji ter gleda v vodo préd-se, kakor bi se ji sanjalo in bi se ne brigala za nobeno stvar. Toda ona dobro vé, kaj se godí okolo nje in preži na ribice, ki plešejo okolo nje. Glej! zdajci priplava jedna naravnost proti njej. Nenadoma iztegne svoj dolgi vrat, da bi ne zamudila lepe prilike, vtakne svoj kljun v vodo, in vže polzí trepetajoča ribica po njenem dolgem grlu. Ko ujame še nekoliko ribic, gre se izprehajat po bregu. Kako oprezno stopa, da bi se kaka nesnaga ne prišla njenih nog, kako visoko jih privzdiguje. Skrbno privzdigne vsak listek, pod vsak kamen vtakne svoj kljun. Zamišljeno in zibajoč se koraka naprej ter pobira črve, polže, žuželke in vse, kar jej pride pod kljun. Hò, kaj pa je to? Pod ónim-le listkom je nekaj zasumelo. Morda je zopet kaj za lačno belosuknjico. Jeden, dva koraka — in vže drži za bedro žabo, ki si pa ne more več pomagati. Nekoliko časa jo ščiplje, da jo umori, potem jo pa slastno pogóltne. Zopet previdno naprej! Izpod kamena prepodi martinčka, ondù skoči za hitro kobilico. Ko se nasiti, razprostrè zopet dolgi kreljuti ter z zvitim vratom in stegnjenimi nogami odleti domóv. Opóludne, ko solnce najbolj pripeka, sedí na gnezdu, popóludne gre zopet na lov, proti večeru se vrne ter se odpravi klepetajoč spat.

Takó preteče štokljli dan za dnevom, teden za tednom. Kmalu se približa čas njenega odhoda. Po svetem Jakobu začne vže misliti na potovanje. Vsak dan se zbira s svojimi tovarišicami na določenem kraju, kjer se posvetujejo. Nekega dne se vzdigne vsa tólpa visoko pod veslajoče oblake ter odpluje proti jugu.

—k—

Listje in cvetje.

boljše življenje, kder ni nobenih bridkostij ne trpljenja.

Neugodno, zeló neugodno se je začelo tekoče leto za prijatelje in dobrotnike našega lista, otroci ljubi. — V teku jednega meseca je pokosila nemila smrt tri dobre in zveste prijatelje našemu listu „Vrtcu“ in jih presadila v

Bilo je v dan 4. januarja, da je v 64. letu svoje dóbe umrl preč. gospod **Martin Tomec**, župnik v Suhoru pri Metliki, ki je bil vsa leta zvest naš prijatelj in podpornik našemu listu.

Dné 17. januarja pa se je moral ukloniti neizprosni smrti vrl narodnjak in prijatelj slovenske mladine, velespoštovani gospod **Josip Horvat**, nadučitelj v Ljutomeru. Blagi pokojnik nam je dva dni pred svojo smrtjo še pisal ter naročil pet iztisov „Vrtca“ za tekoče leto. Zanimal se je